

Jeg vil gerne sige, hvordan jeg ser det, for nu at nævne et enkelt eksempel:

Vi må da kunne blive enige om, at det er krepert, hvis det er svenske, amerikanske eller tyske virksomheder, som skal begynde at sælge daginstitutioner, plejehjem, ældremodeller, sygehusmodeller eller alt muligt andet – som det danske samfund har brugt milliarder af kroner på under råben og skrigen og utilfredshed og alt mulig andet i årenes løb – og vi ikke ved at få opbygget nogle strategiske alliancer mellem offentlig viden og privat kunnen kan gå ud og sige: Her må Danmark da helt åbenbart kunne være et foregangsland med alle de penge, vi har brugt på at udvikle nogle systemer, som vi – for at sige det mildt – godt kan være bekendt i en international sammenhæng.

Selvfølge skal vi da være med et sted, hvor vi virkelig har produktudviklet og ved noget om tingene. Det ville da være tåbeligt at overlade det til alle mulige andre landes både offentlige myndigheder og private erhvervsliv at løbe med det, selv om der så i nogle tilfælde sker udliciteringer. Det er der så nogle, der ikke bryder sig om, og nogle ser kærligt på det, uanset hvordan det fungerer; jeg vælger at se meget pragmatisk på det.

Jeg vil gerne understrege begrebet strategiske alliancer. Der, hvor der er en fordel for både den offentlige organisation eller myndigheder, eller hvem det nu er, og de private ved at gå sammen og hver især gøre det, de er bedst til, og overlade det andet til de andre, er det, jeg forstår ved en strategisk alliance, og det synes jeg er en virkelig god idé.

Der har flere gange været refereret til en undersøgelse om det offentliges egenproduktion. Jeg har svært ved at forholde mig til den, da jeg ikke kender den, og det er selvfølgelig beklageligt og dybt flovt, at jeg ikke kender den, men det gør jeg altså ikke, men jeg skal nok gå hjem og slå den op. Jeg vil bare stilfærdigt gøre opmærksom på, at man skal være forsigtig med at sammenligne den danske offentlige sektors omfang med andre landes alene af den grund, og det ved vi jo alle fra vores børnelærdom, at der altså er flere daginstitutioner, plejehjem og offentlige institutioner i Danmark af mange grunde, bl.a. kvinders erhvervsfrekvens og alt det her, end der er i andre lande. Så lad os gå ned i den anden gang, jeg kan ikke kommentere den yderligere.

Så var der spørgsmålet om, hvordan vi så klarer os i forhold til andre lande. Fru Annette

Just efterlyste vel klare behovet for at se danske virksomheder inde i den verden, som de er i, nemlig den store verden, og ikke som et spørgsmål om, hvorvidt det nu er København eller det er Jylland, der har det største opsving. Det er i en lidt større sammenhæng ret uinteressant, men det er vigtigt at se det i lyset af globaliseringen med eller uden indre marked, med eller uden WTO. Globaliseringen er dette, at man nu, som det også bliver fremhævet i redogørelsen, kan se store virksomheder, der placerer deres edb-afdeling i Indien, deres produktion af ditten og datten i Malaysia, deres noget andet i Polen og noget tredje i Schweiz alt efter, hvor rammebetingelserne for den virksomheds produktion er bedst.

Det er vilkårene, og derfor tror jeg ikke, at man kan sige, at vi på hvert enkelt område skal matche de andre, for de er også så vidt forskellige – priserne for det ene er vidt forskellige fra noget andet – men vi skal generelt, når man ser sådan bredt hen over det hele, kunne konstatere, om rammebetingelserne er på lige vilkår, gerne lidt bedre i Danmark end i de lande, vi konkurrerer med.

Når man så hører erhvervslivets, jeg vil ikke sige beklagelser, men beklagende ord om det ene eller det andet, hører vi jo altid kun om dér, hvor vi ligger lidt ringere. Der er altså også fordele ved at være virksomhed i Danmark, ellers var de her heller ikke, for det bliver nemmere og nemmere at flytte virksomheder. Det hører vi selvfølgelig ikke så meget om, og vi skal også beskæftige os med, hvad der er af ulemper, og de ulemper må ikke trumfe fordelene, for så er vi meget ilde kørende, og så er der ingen af os, der om 10 år har det velfærdssamfund, som vi dybest set vel ønsker alle sammen.

Derfor er rammebetingelserne det væsentlige. Vi kan aldrig statsubsidiere os ud af den problemstilling. Nogle forsøger det, og i den situation er jeg meget enig i det, der blev sagt om, at vi skal være vagthunde. Der skal være den frie konkurrence, og det er rammebetingelserne, der er afgørende, og ikke, om vi kan give en million her eller tre millioner dér til en eller anden virksomhed for at prøve at holde den kørende så længe som muligt, hvorefter den efter al sandsynlighed vil gå ned alligevel. Behovet understreges netop af globalisering og internationalisering.

Det har også af den konservative ordfører – nu springer jeg lidt i det igen – været fremført, at situationen var så hårrejsende forfærdelig, og